

nes at kunne indrømmes de lokale Bestyrelser. § 29 har man saaledes gjort den Indskrænkning i Retten til at indlægge Trængende i Forsørgelsesanstalter, at kun Personer, hvis Forhold ikke egne sig til Understøttelse i Hjemmet, kunne henviſes til Forsørgelse i saadanne Anstalter. Der tilſigtes herved bl. a. at modarbejde det Misbrug, som bitterligt har indſneget sig i enkelte Kommuner, at Trængende, der attraa anden Fattighjælp end Sygehjælp, selv om den Understøttelse, de med fuld Føie ſøge, kun begjæres for en kortere Tid eller er forholdsviſt mindre betydelig, uden Staaſel henviſes til at lade sig indlægge i en Fattiggård eller Arbejdsanstalt, alene i den Hensigt, at de ſkulle foretrække at lide Nød fremfor at udriives af deres vante Omgivelſer og blive underkaſtede de Indſkrænkninger i den perſonlige Frihed, ſom Livet i deſlige Anstalter, hvor vel indreffe de end maatte være, med Nødvendighed medfører. Fremdeles er der i § 30 optaget forſkjellige indſkrænkende Beſtemmelſer angaaende Børn, der ikke forſørges i Forbindelſe med deres Forældre, ſamt angaaende de paa Forſørgelsesanstalter indlagte uværdige Perſoners ſuldstændige Afſøndring fra gamle og ſvageſige Trængende ſamt Børn. Med Hensyn til den i Slutningen af § 30, 1ſte Stykke optagne Regel om Fattigvæſenets Tilſyn med Børn, der ere opdragne paa det Offentliges Betøſtning, udover Konfirmationsalderen bemærkes, at den nævnte Beſtemmelſe bl. a. afviger fra de tilſvarende ældre, der indeholdes i Plan for Kjøbenhavn af 1ſte Juli 1799 §§ 76 og 140, Reglement for Kjøbstæderne af 5. Juli 1803 § 9 og Reglement for Landet af ſamme Dato § 13, forſaavidt Tilſynet efter diſſe udenfor Kjøbenhavn kun ſkal udſtrækkes til Børnenes Konfirmation.

Tilſynet med Waaden, hvorpaa Fattigbeſtyrelſerne røgte deres Hverv, er i § 31, ligeſom hidtil, lagt i Overøvrighedens Haand, ſaaledes at denne for Landets Bedkommende kan benytte Viſtand hertil af Amtſraadets valgte Medlemmer; at Indrengsminiſteren ſom Indehaver af den øverſte Myndighed i Landets Fattigforvaltning jfr. § 59, ogſaa vil kunne udøve ſaadant Tilſyn ved andre end de nævnte Myndigheder, er en Selvfølge.

Til Kapitel IV.

Efter de gjældende Regler om Refuſion af ydet Fattigunderſtøttelſe, der indeholdes

for Kjøbenhavn i Plan af 1ſte Juli 1799 § 185 og for Kjøbstæderne og Landet i Reglementerne af 5te Juli 1803, henholdsviſt § 19 og § 23, er Forholdet ordnet ſaaledes, at i Kjøbenhavn har Fattigvæſenet Ret til Refuſion ſaavel i Bedkommendes levende Løbe ſom i hans Dødsbo; derhos arder Fattigvæſenet den Fattige, hvis Begravelſe det har beſtridt, ſelv om Efterladenskaberne udbringes til et ſtorre Beløb end den ydede Fattigunderſtøttelſe, medmindre den Afdøde efterlader ſig ſaa nære Slægtninge ſom Ægtefælle, Børn eller andre Livsarvinger, Forældre eller Sødfænde, medens der derimod udenfor Kjøbenhavn ikkun have Ret til Refuſion i Dødsboet.

Der er næppe Anledning til at bibeholde forſkjellige Regler i den omhandlede Henseende i Kjøbenhavn og udenfor ſamme, og Reglen i § 34 er derfor gjort anvendelig for ſamtliche Landets Kommuner; Paragrafen er endvidere bygget paa den Betragtning, at Fattigunderſtøttelſe efter ſit Vaſen for ſaavidt maa betragtes ſom en den Underſtøttede paahvilende Gjæld, ſom den bør kunne tilbagefordres ikke alene i hans Dødsbo men ogſaa i hans levende Løbe, ſaafremt hans Formueſvilkaar ſaaledes forbedre ſig, at det maa erkjendes, at han har Evne til at udrede Erſtatning uden ſelv at komme til at mangle det Fornødne til eget Underhold eller Opvlydſelſe af den ham paahvilende Forſørgelſespligt; denne Indſkrænkning følger af, at Hensigten med det Fattigvæſenet tilſagte Erſtatningskrav i modſat Fald vilde forfeiles, idet det da maatte befrygtes, at Erſtatningskravet ved at gjøres gjældende ikkun vilde medføre, at den Paa-gjældendes Kaar yderligere forværredes ſaaledes, at han blev trængende til ny og forøget Underſtøttelſe.

At en Undtagelſe fra den i § 34 givne almindelige Regel bør finde Sted med Hensyn til Underſtøttelſe, der af Fattigvæſenet ydes et forældreløſt Barn, forinden det har fyldt ſit 18de Aar, følger allerede deraf, at ſaadanne Børn ikke bør ſtilles under uheligere Vilkaar end andre Børn, der ingenſinde ville kunne blive bebyrdede med Tilbagebetalingen af en Fattigunderſtøttelſe, idet denne paa Grund af Forældrenes ubetingede Forſørgelſespligt aldrig vil kunne betragtes ſom ydet dem ſelv perſonlig. Dette Reſultat er ogſaa af den Grund ſtemmende med Samfundets velforſtaaede Interelſe, at det næppe kan forſvares at lade den opvoksende Slægt begynde Livets Kamp under Trykket af en Fattigunderſtøttelſe, der er ydet forinden Opnaaelſen af den arbejdsdygtige Alder, og ſom derfor ſaa godt ſom